

ПЛѢВЕНСКИ ГЛАСЪ

СЕДМИЧЕНЪ ПОЛИТИКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВѢСТНИКЪ.

Редакторъ: Г. М. Георгиевъ.

В. „Плѣвенски Гласъ“ ще излиза всѣка Недѣля. Абонаментъ за година 8 лева, за половина 4 лева. За въ странство 10 лева. Правителствени и частни обявления на всѣка дума по 3 ст. за едно обнародване. На първа страница на дума по 10 ст. Паря за публикуване обявления и други се прѣдаватъ въ Печатницата на Бр. Ст. Вояджиеви, а абонамента въ редакцията. Писма, дописки, книги, вѣстници и пр., се испращатъ до администрацията на вѣстника въ г. Плѣвентъ. Писма и дописки неосвободени не се приематъ. Ръкописи се връщатъ, ако бъдат платени. Обявленията на г. Приставитѣ по 2 ст. на дума. — Единъ брой 15 ст.

Невѣнка Н. Щиркова

и

Христо Из. Мускуровъ

СГОДЕНИ

Плѣвентъ, 7-й Септемврий 1898 год. 1—170—2

Плѣвентъ, 20 Септемврий 1898 г.

Чл. 21. Акц. друж. и сдружаването въ фирми трѣбва изрично да обозначаватъ качество то си и пр.

Чл. 23. Всѣки търговецъ е длъженъ подъ страхъ на глоба едновременно съ отваряне на заведението си, да регистрира фирмата си и пр.

Чл. 28. Който не изпълни прѣдписанията на настоящия законъ относително регистриране фирмата си, трѣбва да се принуди за това служебно отъ надлежния окр. съдъ чрезъ глоба до 1000 лева.

Чл. 71. Членовеѣ на дружеството сж длъжни да заявятъ за съставяне на дружеството и пр.

Чл. 102. Всѣки съдружникъ има право да иска прѣкратаване на дружеството прѣди истичане на срока и пр.

Чл. 109. п. 3. За ликвидатори могатъ да се назначаватъ отъ съдѣтъ било съдружници, било посторени лица.

Чл. 827. Акц. друж. и сдружавания, които прѣди влизане въ дѣйствиe на настоящия законъ сж получили разрѣшение да дѣйствуватъ сж длъжни въ срокѣтъ прѣдвиденъ въ чл. 824 да измѣнятъ устава и пр. Ако не се съобразяватъ, припуждаватъ се прѣдставителитѣ му съ глоба до 1000 лева и пр.

Въ минжлия си брой ние изложихме, мислиме, достатъчно мотиви, съ които доказахме, че слѣдъ стѣпване въ сила отъ 1 Юлий т. г. новия търговски законъ, всѣко дружество, макаръ то да е функционирало по извѣстенъ уставъ, утвърденъ отъ компетентната властъ, не може да дѣйствува нито юридически, нито фактически, ако то не запази всичкитѣ формалности, за регистриране фирмата, условията, които е сключило дружеството съ членовеѣ си, така и да прѣдстави и самия уставъ за надлѣжно утвърдяване. Всички дѣйствия на едно дружество, на което устава не е утвърденъ, фирмата не регистрирана, се счита за дружество стояще внѣтъ отъ рамкитѣ на закона. Такова дружество се прѣслѣдва и наказва по чл. 28 отъ търг. законъ. Нашия вѣстникъ най-много е ратувалъ срѣщу друж. „Нива“, защото е виждалъ и вижда, че не принася на населението друго, освѣнъ едно **зло**, и че освѣнъ фактическото обогатяване на нѣколкото души, съставляващи управителния съвѣтъ и съсипване и оголване земеделцитѣ си акционери, друго не е принесло и не ще принесе. Ние не говориме голи думи, а факти, които и слѣния може да чувствува, ако не вижда. Какво можеме да очакваме отъ една сганъ, наречена комитетъ, която излѣга съ стотина свои акционери, прибра имъ акциитѣ, безъ да имъ даде насрѣщни расписки и усвои всички, които изритва онзи добитѣкъ Коларовъ, който отъ голъ-голненичекъ, стана притежателъ на единъ завиденъ капиталъ; бие или изгонва единъ Дим. Житаровъ, бившъ прѣди петъ години слуга при Из. Спасовъ, а днесъ кхщата и мебелиѣ на когото не можешъ купи за 50 хиляди лева! Днесъ строитѣ парни водѣници, по миналата година построихъ водни! И кажете ни за Бога, отъ гдѣ се земаатъ тѣзи пари, когато земаатъ по една скромна плата: единъ 100, другъ 200, а трети 300 лева! Нашата селска простотия, вслѣдствие която за икономия откъсва залѣка си да спести нѣкой грошъ за черни дни е отъ една

страна причина. Този залѣкъ е влѣзълъ въ бездѣнната каса на „Нива“ и не ще излѣзе вече никога. Елате съ насъ въ окол. мирово сѣдилище и ние ще ви увѣриме въ голата истина, че дружеството „Нива“ не продава само нивитѣ, воловетѣ и колата на своитѣ акционери, нѣ и кхщитѣ на тѣзи нещастници, които иматъ по нѣколко акции, срѣщу които сж земали въ заемъ пари. „Нива“ не признава акциитѣ за валидни, не може да ги приема срѣщу дългѣтъ имъ, защото така имъ изнася, и бърза да продава, да събира суммитѣ отъ длъжниците, ако и да заявяватъ послѣднитѣ, че тѣ искатъ да ликвидиратъ земанията си и даванията си съ него. Да оставиме всичко това на страна, защото мнозина нещастници може да не знайтъ да заявятъ насрѣщни искове, нѣ да разгледаме при тѣзи условия, слѣдъ стѣпването въ сила на новия търг. законъ, може ли да се завежда искъ прѣдъ сѣдилище отъ дружество, което отъ законитѣ не се покровителствува, и на което уставѣтъ не е утвърденъ? Естествено е, че не може и мировия сѣдия е длъженъ не само да прѣкратава такива искове, нѣ и да възбужда прѣслѣдване. Какъ така единъ Коларовъ или Биволаровъ, иминующъ се прѣдсѣвителъ на суспендираното др-во „Нива“ прѣбиратъ пари, а не даватъ, защото не биле унѣлномощни? Какъ така единъ мировий сѣдия, какъвто е окол. мирови сѣдия, разбира законитѣ? Ние бѣхме очевидци прѣди нѣколко дни, когато въ единъ день разгледа на това съсипително дружество около 50—60 дѣла и първитѣ двѣ, защото се прѣдставлявахъ отъ адвокати, които заявихъ твърдѣ основателни ни отводи, че дѣлата трѣбва да се прѣкратѣтъ, защото Коларовъ, не е лицето, което може да прѣдставлява дружеството, понеже устава не е утвърденъ и още не регистрирано и отъ окр. съдѣ е отказано, на тѣхъ, на тѣзи адвокати, като че сж превилигирани отъ закона, се приехъ заявленията имъ, а на подирнитѣ нещастници, които заявявахъ, че иматъ акции, че сж възбудили и углавни дѣла срѣщу Коларовци за кражба на акциитѣ имъ, че нѣматъ още право да искатъ, тѣхъ осажда, за тѣхъ не е сжщия законъ, като че за тѣхъ не сжществува чл. отъ гражданското сѣдопроизводство.

Слѣдъ нѣкой день земаатъ исп. листове и хайде у приставитѣ. Исполнителната властъ исклучително съ тѣхнитѣ дѣла се занимава. Не е останало селянинъ въ нѣкое село да не му е продадена чергата, за да се съберхъ паритѣ, а акциитѣ на тѣзи нещастници сж въ рхѣтѣ на Влаховъ, Коларовъ и на единъ новъ банкиръ В. Мицовъ, срѣщу когото има заведени нѣколко дѣла за мошеничество, за да съставляватъ болшинство. Ние не говориме лѣжа, а цѣла истина. Има граждани, има селяни, които сж дали нуждитѣ жалби и искатъ да ликвидиратъ това съсипително за акционеритѣ дружество, защото то е станало изворъ за обогатяване на едни бивши голо-тащи. Ние знаеме положително, че прѣди нѣкой день идвахъ отъ София двоица ревизори да прѣгледатъ смѣткитѣ му, и знаете ли какво намѣрихъ? Едни голи фиктивни цифри въ книгитѣ и повече нищо, едни задължения Коларовъ за Биволаровъ, Влаховъ за Мицовъ и обратно. Това дружество трѣбова непрѣмънно да ликвидира и за ликвидатори трѣбва да се назначатъ хора външни върни или както изисква прѣдписанията на чл. 109 отъ „търг. законъ“. Само тогава нашата читающа публика ще може да види онзи Коларовъ, който прѣди години бѣше сѣденъ за мошеничество по имотитѣ на Стоянъ Късовъ, само тогава ще видѣтъ кой е Цв. Влаховъ, който биде про-

клинатъ отъ чича си Д. Влаха, че го излѣгалъ и му зелъ дюкениѣ безъ да му даде нищо; само тогава ще видѣтъ кой е В. Мицовъ, който по чистъ мошенически начинъ събра до 500 акции и ги прѣдстави прѣдъ дружеството, за да се вмъкне въ упр. съвѣтъ! При такова едно розово положение на едно дѣйствително съсипително за населението дружество, ние се чудиме на истина на онази толерантностъ, на оназа мълчане, особено на нашето министерство на търговията, на министерството на Вътрѣшнитѣ работи? Защо мълчи, защо не ликвидира смѣткитѣ на това дружество, защо не сж земаѣ въ защита толкова нещастни селени, на които и послѣдния жегълъ се продава? Не говориме лѣжа; онзи, който не вижда, нека дойде въ редакцията и тя ще го опхти да види дѣлата у окол. и гр. мировия сѣдия, да види испѣл. листове и какво сж купували и продавали и за каква цѣна и най-сѣтне на кого сж възлагани. Министерствата у насъ не сж създадени само да издаватъ циркуляри, а да вникнатъ малко и въ оназа грозно икономическо положение, което надмина не зеленица, и Балчишки и Бърдарски лихви, а нѣщо особено, което прави богатия Плѣв. окръгъ да трѣгне по прося. Най-богатитѣ селяни оставатъ подъ покрива на едно небе! Трѣбва ли да се мълчи и да се оставятъ една шепа грабителѣ да разораватъ земеделѣнца? Ако има законъ за незаконозабогателитѣ чиновници, то има тър. законъ, който дава право да се дири смѣтка отъ лицата, които сж се нагърбили да водѣтъ смѣткитѣ на една група хора, която имъ е повѣрила труда си. Цѣлъ окръгъ е писналъ кански и всѣки гледа, кой ще спаси населението отъ гибелта.

Ние като вѣстникари, които сме дигали всѣкога гласѣтъ си срѣщу злоупотрѣбленията на това дружество, искаме и настояваме прѣдъ властѣта да гуди край на всичко това. Противното всѣкий има право да вѣрва, че властѣта покровителствува крадѣтъ на общия трудъ. Ние искаме ликвидирание, та да лѣсне всичката истина и само тогава ще останемъ доволни, когато видиме тѣзи злоупотребителѣ пакъ на онази масса, гдѣто сж стояли.

МѢСТНИ НОВИНИ

— Още въ първия си брой в. „Бдитель“ станхъ отзивъ на дерговетѣ на извѣстни лица. Въ статията „по селскитѣ общински избори“ помежду другитѣ нелѣпости се споменува за нѣкакво си ѣдение на пауни, за кримкови пушки и арестуване на окол. началникъ и чл. секретари при Плѣвенската окръжна постоянна комиссия. Героя Пачо Цѣковъ, кметъ въ с. Горня Митрополия, едва ли не се прѣвѣзня до небесата. Какво ли не бихъ дали тѣзи, които пишѣтъ това, ако то дѣйствително би се случило? Похвалитѣ, съ които сега го обсипватъ, може би, тогава щѣхъ да се замѣнхъ съ поклони. Пачо Цѣковъ може да е ѣлъ нѣкога пауни, та и сега му се иска, затова донася като рапортеоръ, такива подробности. И това, даже да е истина, не съставлява прѣстѣпление. Тукъ излиза на лице едно прѣкалено усърдие — да се отслужи съ нѣщо. И ето, че околийския началникъ и чл. секретари арестувани и водени подъ коновой отъ 30 милиционери, раскарвани въ 2 часа послѣ полунощъ изъ село и подигравани отъ населението. Чудна нахалностъ, наистина, а ако щѣте и безочливостъ! За да прѣкрѣе грѣшкитѣ си рапортеора прибързалъ да съобщи други невѣрни

съобщения и послѣ, ако се разкриятъ работитѣ му, да има основание да вика, че го прѣслѣдватъ, защото, ужъ, билъ арестуванъ окол. началникъ. Знайтъ ли тѣзи, които ставатъ отзивъ на горния слухъ, какви злоупотрѣбления сж вършени отъ П. Цѣковъ като кметъ и какъвъ тиранинъ е той за селското население? Този, който трѣпери прѣдъ по голѣмитѣ, и се прѣструва, че и мравката не настѣпва, е цѣлъ деспотъ за селенитѣ си, които избѣгватъ даже и погледа му.

Какъ така П. Цѣковъ, за да арестува окол. началникъ, както това се съобщава отъ в. „Бдители“, е можалъ да събере 30 души милиционери, а когато минжлата година биде нападнатъ домътъ на дѣдо Пенко, макаръ, че сжщия П. Цѣковъ е виканъ три пкти прѣвъ нощта, не само че не излѣзълъ изъ домътъ си, нъ не направилъ даже и распорѣждане да се събератъ поне 5 души милиционери, за да се притече на помощ на раненитѣ и изпосѣченитѣ? Какъ се обяснява това? Неизлиза ли, че кмета употрѣблява селската полиция срѣщу по висшитѣ си началници, нъ не и срѣщу крадцитѣ?

— Редакцията ни притежава по точни свѣдения, отъ които се установява, че съобщеното въ в. „Б.“ е съвършено невѣрно. Околийскій началникъ е заминавалъ за с. Махалата, а секретаря при постоян. комисия е билъ на расходка въ това село. Слѣдъ вечеря и двамата отишли да пижатъ по едно кафе нѣкъдѣ. Въ кафенето, гдѣто влѣзали имало събрани нѣколко души селяне, които се разговаряли по между си. Разговорътъ се продължилъ и слѣдъ тѣхното влизане. Надошле и други селяне. Кметътъ П. Цѣковъ дошелъ да прислушва, какво ще говоритъ. Да ли не за него ще се говори нѣщо? Гузенъ не гоненъ бѣга. Понеже го било страхъ да се яви самъ, вель съ себе си и тритѣ патраула, състоящи отъ по 3 чловѣка и общинския стражаръ. Нѣкой отъ селянитѣ съобщилъ на окол. началникъ, че кмета прислушва на прозорцитѣ. Началникътъ самъ излѣзълъ и попиталъ кмета, защо е довѣлъ този патраулъ. Обаче кмета се обърнулъ сонято и му казалъ, че ще го арестува, ако говори за него и си заминялъ съ стражата. Това е било въ 10 часътъ вечерята. Слѣдъ това окол. началникъ заедно съ други нѣкой е ходилъ и въ кафенето на дѣдо Герго, приятелъ на кмета, гдѣто сж пили кафе и се върналъ да пошува. За тази дързостъ на кмета за заканване да арестува окол. началникъ е съставенъ нуждий актъ, подписанъ отъ сумма свидѣтели. Ще се види по послѣ, ималъ ли е право единъ кметъ да се заканва да арестува началника си. Както се вижда отъ изложеното до тука, никой не е билъ арестуванъ, а още повече развожданъ подъ коновой изъ селото. Писаното въ тоя случай въ в. „Б.“ е написано съ тенденциозна цѣль и изопачено. Не имъ прави честъ.

— Органътъ на „Тайфата“, която се навърта около мрътвишкия герой, туку дири и рови, та дано намѣри нѣщо да се поделони, та да

гризи краката на г-на Великова. Въ вторий брой, тѣзи хубостници, съобщаватъ, че г-нъ Великовъ се билъ хвалилъ на лѣво и дѣсно, че до когато не се свърши строящата се желѣзнопътна линия никой не билъ въ състояние да го бутне отъ Плѣвенъ, макаръ и най-голѣмитѣ беззакония да направи. Ний не щѣхме да обърнемъ внимание на антрефилето, излѣзло изъ подъ перото на една отъ най-перфиднитѣ личности въ градътъ, ако не знаяхме, отъ гдѣ води то своето начало; нъ за това другъ пктъ. Сега ще помолимъ тайфаджитѣ и инспиратора на антрефилето, *долноджбунишкия потурнякъ*, да излѣзатъ открито и да ни кажатъ, като какви беззакония е вършилъ г-нъ Великовъ и кои сж услугитѣ, които той е направилъ на г-на Схселова, та тоя послѣдния се е билъ застѣпилъ за него прѣдъ кого и защо? Ако и това сж беззакония, че г-нъ Великовъ по възможности се старае да кръстоса Плѣвен. окр. съ добри пктни съобщения и ако той въ своята рѣчь е обърналъ вниманието на г-да окръжнитѣ съвѣтници за важността и значението, което сомовитската линия има за Плѣвенъ и окръга, то въ такъвъ случай намъ не ни остава друго, освѣнъ да съжеляваме, че се намиратъ въ Плѣвенъ още хора, които турятъ личнитѣ дертове по високо отъ общитѣ интереси.

Г-нъ Великовъ е навикналъ вече вмѣсто благодарности да получава черни непризнатности, та хичъ не му е чудно, ако се случи, щото сомовитската линия да си остане винаги, и по поводъ на това да се изсипятъ върху главата му сумма мръсотии, излѣзали изъ устата на разни долноджбунишки потурняци и кръчмарски лакеи.

На хора отъ тая проба и категория, г-нъ Великовъ плуе и си заминава, това нека го знайтъ ония, които се канятъ да вършатъ *„голѣми работи“* за чужда смѣтка.

— На 14 того Н. Ц. Височество, идящъ по желѣзницата София—Романъ подъ най-строгий инкогнито е минялъ прѣвъ Луковитъ за Червени Бръгъ, отгдѣто по новопостроената линия отпитувалъ за Сомовитъ. На р. Витъ Н. Ц. Височество се е спрѣлъ около 10—15 минути и разговарялъ съ г-на Плѣвенская Окр. Управителъ съ особено расположение. Н. Ц. Височество изявилъ своето задоволство отъ добрата конструкция на желѣзнопътната линия и отъ бързината, съ която пътувалъ тренътъ, който е вземалъ 50 км. въ часъ. Запиталъ г-на Управителя, гдѣ се инпрениратъ траверситѣ, по който случай г-нъ Управителъ е прѣдставилъ на Н. Ц. Височество г-на Пиперова, а така сжщо и отъ гдѣ се прѣкарватъ тѣзи траверси и какъ се експлоатира Тетевенския балканъ. Слѣдъ това Н. Ц. Височество поканилъ г-на Д. Схселовъ да го придружи, ако обича, до Руссе, слѣдъ което тренътъ отпитувалъ за Сомовитъ, отъ гдѣто съ яхтата „Крумъ“ Н. Ц. Височество, придруженъ и отъ г-на Д. Схселова, е отпитувалъ за Руссе.

— Редакцията на селско стопанскій вѣстникъ „Садово“ е распратила едно писмо до прѣд-

сѣдателитѣ на окръжнитѣ съвѣти, съ което моли послѣднитѣ да ходатайствуватъ прѣдъ окръжнитѣ съвѣти, да прѣдвидятъ сумми въ окръжнитѣ бюджети, съ които да откупятъ по нѣколко тѣла отъ това списание, което да раздадѣтъ на подходящитѣ общини, училища и църкви въ окръгътъ. Между другото въ това писмо се указва и на цѣльта, който се гони съ издаването на това списание—пропагандирането да се замѣнятъ старитѣ орждия за обработване на земнитѣ произведения съ нови усъвършенствуванни, та като се произвеждатъ сжщитѣ продукти съ усъвършенствуванни машини, да може да се добие у насъ съ по-малко трудъ по евтини и по добри продукти, които да могатъ да конкуриратъ на европейскитѣ тържища. Ний вѣрваме, че окръжнитѣ съвѣти не ще се посжкѣтъ въ срѣдства, като иматъ прѣдъ видъ, че съ това тѣ ще спомогнатъ за по-скорошнето постигане на цѣльта, който гони, както редакцията на Селско-Стопанскій в. „Садово“, така сжщо министерството на земледѣлието и търговията и другитѣ земледѣлчески вѣстници, още повече, като се има прѣдъ видъ, че и окръжнитѣ съвѣти сж длъжни да се грижатъ въ свой редъ за пропагандирането на сжщето, защото отъ всички други, тѣ сж най-близо до земледѣлцитѣ, всѣкидневно виждатъ тѣхнитѣ трудове, а отъ друга като по-просвѣтени, сами като иматъ добрата воля, могатъ вънъ отъ сесиятѣ да направятъ много нѣщо въ това отношение, било съ своитѣ съвѣти, или съ примѣръ. — Спсанието, за което е рѣчь, се редактира доста умѣло и заслужава да бѣде прѣпорѣчано за всичкитѣ общински и училищни библиотеки. Ако не всички, то поне нѣкой отъ тѣхъ ще могатъ да извлѣкѣтъ каква-годѣ полза и да ползватъ съ нѣщо земледѣлцитѣ.

— Въ с. Пордимъ, както се научаваме, това лѣто били съградени около 20 нови кѣщи. Ний видѣхме нѣкой отъ тѣхъ. Тѣ сж всички построени надъ земята и сж удобни, свѣтли и твърди хигиенически. Едно нѣщо, което ни радва, е, че Пордимчени сж разбрали врѣдната отъ копторитѣ (землянкитѣ), та за това измежду тѣзи нови кѣщи нѣма ни една землянка. Особенна заслуга въ този случай е принесълъ на селото и общенския кметъ Димитръ Джоновъ, който се е старалъ да отклонява населението отъ правение на грознитѣ коптори.

Въ с. Пордимъ освѣнъ това е обрнато внимание и на ограждане на двороветѣ. Извѣстно е, че по селата на Плѣвенската околия двороветѣ сж оградени съ прѣстъ, копана въ окопитѣ, или калъ събирана отъ улицата, върху която прѣстъ или калъ се хвърля малко слама, боклувъ, а негдѣ и тѣрне. Такава ограда, освѣнъ че е грозна, нъ е и нетрайна, понеже въ дъждовно врѣме калъта и прѣстыта се свличатъ, а орадата се разваля и събаря. Новитѣ огради въ с. Пордимъ се състоитъ отъ здрави и трайни дувари отъ керпичъ, отъ който сжщо и новитѣ кѣщи сж направени. Прѣвъ това лѣто селянитѣ извънрѣдна дѣятел-

ПОДЛИСТНИКЪ

По жглитѣ, (кюшетата) и избитѣ

(Продължение отъ брой 36).

На лавицата имаше различни глиненни сѣдове, между които се забѣлѣзвахъ и двѣ три тарелки—при прѣградата голѣмъ сандѣкъ.

— Кой е? извика нѣчий гласъ отзадъ прѣградката.

— Азъ, отговори Демянитъ и почна да се съблича. Наклади самовара, каза той, като се обръщаше къмъ момичето защо ревешъ?

Момичето още повече заплака, като истриваше сълзитѣ съ своитѣ тънки ржници.

— Какъ ме бихъ, отговори тя.

— За какво?

— Омивалинка счупихъ.

— Лъжешъ, лъжешъ, лошо момиче, извика сжщия гласъ, хайде почакай, азъ ще те научъ тебе, като си отиде той! И съ тѣзи думи изъ задъ прѣградката се показа една жена на около петдесетъ години,

Като видѣ чужди хора, тя сърдито погледна на Демянитъ и бързо като поправаше на гърдитѣ си дрехата, понита:

— Какви сж тѣзи съ тебе?

А Матвеевна... старитѣ си приятели не познавашъ!

Види се, богата си станжла, наченъ Васка, като дойде при нежъ.

Матвеевна се взре въ Васка.

— Кой та отгърза отъ стражара? припомни си, когато ти излѣзе касмета въ магазина.

— Ахъ ти смѣшникъ! извика Матвеевна.—И не те познавъ! Виджъ, какъвъ порядѣченъ си станжлъ! Прости...! А тази коя е? като показваше на Авдотия. Васка нарѣче Авдотия своя хазайка.

— Хайде, седни, ще ми бждишъ гостъ, и ти сжщо като се обрѣжъ къмъ Авдотия.

Но Авдотия се отказа да отиде въ прѣдния жгълъ при масата, а останъ на пейката до кревата.

Хайде, дѣдо, донеси нѣщо да нагостимъ гоститѣ и да ги стоплимъ, отъ студъ сж се схванали, а пѣкъ на студа не бърка и по една чашка чай да пижатъ.

— На работа, на работа, Матвеевна! Виждашъ ми се все такава умна баба, както и по прѣди.

Скоро на масата бѣхъ поставени една бутилка ракия, черенъ хлѣбъ и салата.

Пийнѣхъ и закусихъ.

Авдотия категорически отказа да вземе участие въ угощението. Васка махна съ рѣка и каза: оставѣте ѣж, тя не може да чува; нали ще е подобрѣ: повече ще остане.

И тримата си налѣха по чаша, чукнахъ се и ги испихъ на веднѣжъ.

Сѣга Васка почнъ да расправя, за какво сж дошло, и за подтвърждение на думитѣ си показа имъ двѣ банкноти по сто рубли и една свивка малки.

На Матвеевна очитѣ се распалиха, тя на часа се съгласи да даде момичето и почна да се хвали, какъ отнесла гърбачката Варка.

— Какво оплакване бѣше тамъ! чу ли?

— Бащата и майката, казватъ, отишли задъ гра-ница...

— Страхуватъ ли се? засмѣ се Васка.

— Не е добъръ часътъ: ще ѣж издирижъ. Да се седи на царската квартира, не е приятно.

Очитѣ на Авдотия се налѣхъ съ сълзи. „Нѣма ли да ѣж отгърве отъ тѣзи ужасни рѣцѣ?“ прѣмийж ѣ прѣвъ умѣтъ.

— Покажи ми дѣтето, каза Васка.

— Защо не покажешъ стаята си? каза стареца, остави на масата ракия.

— Ей, Варке, донеси момиченцето, викнъ Матвеевна.

— Тя спи, тихо продума гърбатото момиченце, като се спираше при кревата и боязливо поглеждаше на своята мѣстелка.

— Е, каква е тази важность.

И съ тѣзи думи Матвеевна бързо станъ отъ мѣстото си и се опати къмъ кревата на дѣтето.

Като чу нейния гласъ, дѣтето се събуди и заплака.

— Чакай, азъ ще ѣж взема, като ѣж заграждаше пжтя, като Авдония.

Матвеевна не чу и не разбра нейнитѣ думи и дойде до кревата.

— Ела тука, викнъ ѣ тя.

Дѣтето млкна и, срахливо като огледаше наоколо си, съ трудъ станъ и седнъ на постилката.

Авдотия едва се удърже да не извика; прѣдъ нежъ на постелката седѣше Нина. Петъ и половина мѣсеца се бѣхъ измивали, отъ какъ тя се бѣше изгубила и отъ нѣжно здраво дѣтенце, съ розови устички—станала бѣше слабичка, блѣдна, съ червени подпухнали отъ плачъ очи, устнитѣ ѣ бѣхъ подпухнали; на едната отъ тѣхъ се виждаше удраскано и пустнжло кръвъ, на главата сино пятно.

Нѣкаква си кална манистена рокличка покриваше нейното тѣло.

Стрдцето на Авдотия болезнено се сви при вида на това ужасно положение на дѣтето; нъ тя не се усмѣли да продума нито дума.

Нина като видѣ Демянитъ и Матвеевна бързо се отвърнъ отъ тѣхъ и като си сложи главата на рамото на Авдотия, силно обгърна вратѣтъ ѣ съ своитѣ слабички изсѣхнали ржнички и затрѣпера.

Нрави ли ти се, каза Васка, като угади по лицето на Авдотия, че това е момиченцето, което ти търси.

ност сж показали по правение на керпичъ, този евтенъ доста траенъ и съвършенно достъпенъ за горнитѣ постройки материалъ. При главнитѣ входи на-селото, макаръ че имаше голѣмо количество керпичъ, изработенъ и събранъ на купина, ний пакъ видѣхме множество селяни запретижи и съ голѣма бързина изработвахъ новъ, което показва, че градѣнието въ селото ще трае късно до есенъта. Ако така и нататкъ продължава, ний смѣло можемъ да очакваме, че царското село въ кѣсо врѣме ще се поурѣди и ще вземе съвсѣмъ другъ изгледъ.

По този поводъ ний съ удовольствие трѣбва да констатираме, че окръжното на Плѣвенский окръженъ гигиенически съвѣтъ до общинскитѣ кметове, съ които се забраняваше по нататъшно строение на селски жилища въ земята, и което помѣстихме въ единъ отъ по-минжитѣ бройове на вѣстника ни, ще постигне полѣка-лека гонимата благородна цѣль. Заедно съ това ний се ползуваме отъ случая повторно да обърнемъ вниманието, особено на общинскитѣ кметове отъ Плѣвенската околия, въ която копторитѣ изобилствуватъ, и ги канимъ да се старажатъ и всячески настояватъ за прокарване на горѣпоменхото окръжно. А населението още веднѣжъ съвѣтваме, да се откаже веднѣжъ за винаги отъ тѣзи плѣвнясали коптори и за напрѣдъ при построяване на нови жилища, вземе примѣръ отъ Пордимчени.

— Оплакватъ ни се нѣкои граждани, които сутрина отиватъ въ касапницитѣ да си купятъ мѣсо, отъ голѣмата гюрюлтия, която владѣе въ тѣхъ. За лѣшия и дивъ навикъ на касапитѣ при продаване на мѣсото, да викатъ, като при това произнасятъ и нѣкои мръсни и неприлични думи, ний сме писали и другъ пжтъ. Противъ този просташки начинъ на продаване бѣхъ взети едно врѣме, ако се не лажемъ, мѣрки и отъ общинското управление, нѣ тѣзи хора като че не искатъ да се оставятъ отъ него. Щомъ зарихтъ нѣкои купувачъ на вратата и още не влѣзълъ въ двора на касапницата, тѣ нападхтъ такъвъ ревъ, щото човѣкъ просто се слиза и става пишманъ, че е отишелъ за мѣсо. Касапитѣ сж освѣтъ това твърдѣ безочливи и не колигнални единъ спрямо другъ. Ако нѣкой купувачъ отива и се спре прѣдъ единъ дукачъ, другитѣ не го оставатъ на мира, нѣ ще го викатъ, като употребяватъ всевъзможни срѣдства, каквито на честенъ и почтенъ търговецъ не се позволяватъ, само и само да го примаматъ на своя дукачъ. Искане се да разберхтъ нашитѣ касапи, че този начинъ на продаване стоката си е неприличенъ. Въместо да викатъ и крѣскатъ, нѣка по-добрѣ се старажатъ да продаватъ добро мѣсо и оставатъ купувачитѣ на мира, за да си купи кой, кждѣто иска. Добрата стока сама вика купувача. — При това ний обръщаме вниманието и на общинското управление и молимъ г-на Хр. Данаилова, общинския кметъ, чиято дѣятелностъ и енергия е извѣстна, и който никому не гледа хатѣра, строго да забрани на касапитѣ за напрѣдъ да ревжатъ, както до сега и

тури веднѣжъ за винаги редъ въ тѣзи касапници. —

ИЗЪ ВѢСТНИЦИТѢ.

Защо трѣбва да осигоряваме живота си?

Прѣди нѣколко врѣме едно американско осигорително дружество обѣщало награда за най-хубавото съчинение върху темата, която поставяме горѣ като заглавие. Г-въ В. Джонсъ, отъ Цинцинати, спечелилъ общаната награда. Ето прѣвода на тая статия, спорѣдъ която я прѣдава въ списанието си „общото нѣмско осигурително сдружаване“.

Необходимостта да осигори човѣкъ живота си произлиза отъ слѣднитѣ двѣ припознати отъ всички начала: първо, човѣкъ трѣбва да познава и да има винаги прѣдъ очи опасността, та да може да я избѣгва или да прѣмахва дѣйствиата, и второ, живота и имота на човѣка не сж въ човѣшка ръка. Както тия начала сж неоспорими, така наложително е и заключението, което се изважда отъ тѣхъ, че човѣшкия животъ трѣбва да се осигурява. Признавашъ ли, че ти грози нѣкое голѣмо зло и че има срѣдство за прѣмахването или за смѣкчаването му, съ това ти самъ си налагашъ вече една неотклонима длъжностъ. За цѣлъ народъ осигуряването е съществено дѣлъ отъ едно здраво економическо учение, а за отдѣлнитѣ лица, то е една морална необходимостъ. Закона за моралното развитие и подобрието е законъ на прѣдвидливостъ, на грижитъ за бждѣщото. Хората си служатъ съ карантината, за да отклонихтъ епидемията; дипломатическитѣ посолства иматъ назначение да прѣмахватъ болѣскванпята измежду държавитѣ; чрѣзъ осигуряванията чрѣзъ огънь се покриватъ станалитѣ щети отъ пожаръ. Но измежду сичкитѣ опасности за човѣшкото тѣло, смъртта е най-голѣмата. Другитѣ злополуки сж случайни, може да ни сполетѣтъ или не; умиранието е неотмѣимо, отъ него никой не може да се отърве. Смъртта не само, че ще ни стигне веднѣжъ, но тя е страшна за насъ, тъкмо защото не се знае, кога ще стане това и защото никой не може да прѣсмѣтне, кога ще го закачи косата ѝ. За това сѣко срѣдство, което може да смѣкчи, да ублажи нейното неминуемо дѣйствие, има голѣмо значение за човѣка. Умрѣ ли човѣкъ, ступва се една полезна машина, унищожава се една извѣстна сила пригодна да произвѣжда работа и имотъ, изгубва се една сръчностъ, една опитностъ, спечелени прѣзъ течението на много години. Това що е произвеждалъ той, като сж работѣли духа или мускулитѣ му, ще остане изгубено за нѣкое лице, за нѣкой челядъ или за нѣкое общество; то трѣбва да се мине на всѣки начинъ въ *дѣлата на загуби* за общото. Какъ може да се замѣсти щетата? Какъ да се запази економическата, производителна сила? Прѣди да се введе осигоряването, нѣмаше никакво обезщетение; за-

губата бѣше окончателна, безусловна. Ако сега властта на смъртта е нѣщо разклатила, стойността на човѣка като същество, което печели имотъ, което поддържа другитѣ, може веднага да се змѣсти. Както искуството и лѣковетѣ на лѣкаря продължаватъ живота, така и осигоряването продължава живота дѣйноста на починалия по поддържанieto на близкитѣ му. Откъмъ економическа страна, човѣшкия родъ дължи благодарностъ еднакво на лѣкаря и на осигоряването. Има още едно зло, сродно на смъртта, съ която то се бори за първенство, и изобилно напълнено съ горчивина: старини на оскудица или въ зависимостъ отъ другото. Въ такива страни човѣка е живъ-умрѣлъ, оставенъ безъ помощъ, безъ надѣжда. Но защитата на осигоряването е разрѣшена и по тая посока; тя закрила и срѣщу тая опасностъ като осигурява постояненъ годишенъ приходъ за извѣстно врѣме въ живота ни, така, че плода на работнитѣ ни млади години да не може да ни се отнеме чрѣзъ слабостта на страстѣта или чрѣзъ случайно пропадане или ограбване на имота ни. Така, осигоряването на живота е несъмнѣнно едно мждро мѣроприятие, много по мждро и по ползовато отъ разни други, като се има прѣдъ очи злинитѣ, които то прѣмахва. То не е само гола теория; на неговитѣ, прѣзъ течение на дѣсетки години, грижливо съставени таблици почива задължителний законъ на срѣднитѣ бройове, негова методиченъ начинъ на дѣйствие и неговата математична точностъ направили сж осигоряването една наука. Поради това ний трѣбва не само да му благодаримъ за благотворнитѣ дѣйствия, но трѣбва да имаме и пълна вѣра на него. Осигоряването напрѣдва постоянно; то разширява непрѣкъснато своята система и отъ година на-година ний виждаме въ всичкитѣ просвѣтени страни броя на осигоряването да расте до невѣрване, стойността на събранитѣ премии и исплаченитѣ обезщетения да се уголѣмава до огромни сумми. На тоя напрѣдъкъ не прѣчатъ нито политически измѣнения, нито економически кризи; да ли цѣната на цѣннитѣ книжки се качи или пада, да ли годината е днесла добъръ или лошъ берекетъ — тия нѣща малко влияятъ върху развитието на осигурителнитѣ работи. Най-виднитѣ лица между работницитѣ, занаяти или, какви и да е други звания, се трудятъ да улеснихтъ и разрѣшихтъ осигоряването; негови неприятели сж само малцина, заслѣпени отъ разни прѣдразсѣдѣци. Разширителитѣ на осигоряването сж вдовицитѣ, запазени чрѣзъ него отъ нѣмание и бѣди; сирацитѣ, които нему дължатъ въситанието и поддържанieto си; старцитѣ, на които то е повърхило двойно спестеното на млади години. Ни едно друго финансово учреждение не удовлетворява по такъвъ начинъ срдцето, съвѣстѣта и разума. Осигоряването има почетно мѣсто въ моралната история на човѣшкия родъ, то има дѣлъ въ економическитѣ прѣобразования, съ които се отличава нашето столѣтие. Хората сж сега по-наклонни да жертвуватъ,

— Прави ми се, Василишка! Дай паритѣ! каза тя—Видишъ ли, азъ забравихъ да ти кажа, че той ме молѣше да ѝ дамъ паритѣ и бавачка отъ сжщитѣ,—виждъ тамъ нѣма такива, пжкъ и какъ той самъ ще пжтува на такава далечина съ нежъ. Тѣ можхтъ ли и това момиче да ни продахтъ? каза тя, като показа съ глава на момичето, което се притискваше съ гърба си къмъ стѣната.

— Може, отговори Матвеиха съ прѣсипналь гласъ. Демянчикъ погледнѣ бабичката.

— Дали не е потрѣбна? каза той грубо.

Поченъ припиря между тѣхъ. Матвеиха каза на стареца, че Варя трѣбова да продахтъ; че не е годна да проси, тѣй като ходи день, а два болѣдува. Повече хлѣбъ изѣжда, отколкото спечелва. Най-послѣ слѣдъ дълги спорове и пиение Матвеиха продаде Варя за двадесетъ и петъ рубли, и книжката за нежъ се обѣща да достави слѣдъ четири дни.

Тя, видѣшъ ли, какъ се числи тя у насъ, каза Демянчикъ; Ний имаше плѣмяница и умре, а на тази възраст ний намѣрихме тази.

— Тѣй, казай всичко! викна му съвсѣмъ пияната Матвеиха.

— Подхвърлихъ ѝ ѝ, продължи стареца, така виждъ, момичето така просто безъ погъ го погребѣхме въ гробищата, а на нейно мѣсто дойде Варя: тази така ѝ наричахъ и книга такава ще ви дадемъ, че тя ни е племяница.

— А може и да не сж Ви ѝ подхвърлили? осмѣли се да каже Авдотия.

— Не сме дошли на исповедъ, грубо отвърни Демянчикъ. Какво ти тамъ бърборешъ каза Васка.

Разговора замалко замълкна. Виждаше се, че въ сждбата на Варя нѣщо се криеше, което тѣ не желаетъ да кажатъ, а може би и не можехъ да кажатъ.

Матвеиха злобно погледнѣ на Авдотия, а Демянчикъ излѣ изъ мазата. Васка удрише съ прѣститѣ

си на масата и изглеждаше избата. Авдотия, като виде своята грѣшка и като се боеше за послѣдствията седѣше мирно и държеше на ржцѣ Нина и тихо ѝ дръсаше. Варя стоеше облежнѣта.

— Е, хазайка, мжно е така да се седи, да пиешъ, каза Васка и наля ракия.

Чувнахъ се и пихъ.

— Кждѣ се изгуби стареца? попита той.

— Двора отиде да прѣгледа, да не се е възвжлъ нѣкой, отговори Матвеиха.

Въ това врѣме вратата скрипахъ. Влѣзе Демянчикъ и седнѣ право срѣщу Васка.

Като помыслѣ минута той начена съ грубъ гласъ.

— Слушай Васка, условията сж по сжжни отъ паритѣ....

Ако ти ме излѣжешъ и дадешъ момиченцето въ Питеръ (Петербургъ) и никакъвъ такъвъ купецъ отъ Сиберь нѣма и слѣдъ като го дадешъ покажешъ на мене, то пази се! добави той сѣрдито, като удари съ юмрукъ по масата. Азъ ще съумѣя тогава да се разправѣ съ тебе.

Васка се закикоти, колко сила имаше.

Тебе ще издамъ, а мене по главата ще ме погладхтъ, че отдавна зная вагаботнитѣ и мѣлчъ. Ако искашъ тебе да прѣдамъ то отдавна бихъ указалъ на Стенка.

— Още не е дошелъ.

— Виждъ, да не е въ участкѣтъ!

— Човѣкъ е, нѣма да попадне, отговори Демянчикъ. Догдѣто тѣ водѣхъ разговоръ и се ринѣхъ въ въспоминания, Авдотия тихъ минъ прѣградката, като носѣше на ржцѣ оталожената Нина; слѣдъ нежъ вѣрвеше Варя.

Като седнѣха на скамейката Авдотия се завзе да разгѣжда Нина. Сълзи като градъ течехъ по нейнитѣ страни при вида на чернитѣ патна по нѣжното малко тѣло на дѣтето; тънкитѣ ржчички на Нина, цѣлитѣ бѣ

хъ исподраскани. Испокжсаното манистено платно едва прѣкриваше отслабѣлото нейно тѣло.

— Бѣдното мое! говорѣше Авдотия, като покриваше съ цалувки дѣтето, което тихо седѣше на колѣнитѣ ѝ и боязливо поглеждаше на вратитѣ, които водѣхъ въ съседната стая, като трѣпваше всѣки пжтъ, когато чуваше гласѣтъ на Матвеиха.

— Е, колко ѝ би ти днесъ за тази умразна стомна, каза Варя, като плѣснѣ ржцѣ,—сама ѝ ступи, а на нежъ си отжжети. Кучката неедна! Менъ ми оби гърбѣтъ. Съседитѣ казватъ, че съмъ била хубава, а сега каква съмъ! прибави тя тихо,—ето сега нежъ ще вземете, ще остана сама съ нежъ. Прощка тоже се кара.

— А кой е този Прощка? попита Авдотия.

— Такъвъ, какъвто съмъ и азъ; сиракъ, ходи да проси, ракия ѝ донася и самъ съ нежъ пие: тя го за това обича, напиятъ се и двама и нежъ и мене биждѣ, а сега като нѣма да ѝ има,—мене ще биждѣ едната.

И Варя заплака.

— За какво те биждѣ?

— Малко събирамъ, Прощка повече... Азъ плачъ, плачъ по нѣкога слѣдъ нѣкой богатѣшъ или богатѣшка, всяката улица прѣминѣхъ, цѣлний участкѣтъ обиколхъ, върхъ се дома—малко съмъ донесла, бой.

— Тебе те биждѣ, че малко събирашъ, а нежъ за какво? като указваше тя на Нина.

— Искане да ѝ направи саката и да ходи съ нежъ да проси; искане да отива въ други градъ, а не тука; а може би и на фокусницитѣ щѣше да ѝ продаде: тя Машутка продаде по миналата година... хубавка и тя бѣше, като нежъ.

Какви ужаси, какви злодѣйства! неволно се истръгнѣхъ изъ гърдитѣ на Авдотия.

Тя силно притиснѣ къмъ гърдитѣ си Нина и ѝ обсипа съ цѣлувки.

(Слѣдва)

любовта стана по дългогледа, проповѣдта да се отказваме отъ кратковременни удоволствия въ полза на бѣднѣщи награди успѣва се повече и повече и печели много привърженици. Ще се намѣри ли разуменъ човѣкъ, който да не признае, че мисълта осигуряване е много съдѣйствувала за тоя успѣхъ? Който направи това, би се поставилъ противъ законитѣ на логиката. (Слѣдва).

ИЗЪ ДОПИСКИТѢ НИ.

До Редакцията на в. „Плѣвенски Гласъ“.

Въ брой 4-й отъ 18-й Юний в. „Учителски Другаръ“ въ една кореспонденция отъ Плѣвенъ бѣше писано, че двѣ ученички отъ IV класното дѣвическо училище биле облагодѣтелствувани съ парично пособие отъ двама офицери отъ 16-й полкъ, срѣщу извѣстна отплата. Тази историчка тогава занима нѣколко врѣме Плѣвенскитѣ граждани и се замълча. Оправда се поговорката: „всѣко чудо за три дни“. Подиръ писаното, до колкото знаемъ, тогавашниятъ прокуроръ е поискалъ отъ директора на училището г. Стрѣзовъ да му даде нужднитѣ свѣдения по тази тъмна аферка и му обясни какъ стои работата, за да си изпълни длъжността по-пататѣкъ, като блюстителъ на законитѣ. Не знаеме да ли сегашниятъ прокуроръ е извѣстенъ за това и какво мисли да направи съ виновнитѣ. Ний не знаемъ да ли директора г. Стрѣзовъ си е изпълнилъ дългѣтъ да защити честта на училището, което му е повѣрено да управлява; нѣ знаемъ само това, че той да сж отгърве отъ тази историчка, искалъ да бжде прѣмѣстенъ другадѣ, нѣ желанието му не било изпълнено. Така ли трѣбваше да направи, като директоръ на училището! Въмѣсто да се залови сериозно за тази работа, намѣрилъ за добръ да прави обискъ въ кѣщата на ученичката и да ѝ праща на прѣглеждане въ болницата? На какво основание е направилъ той това, да не бжде генераленъ прокуроръ!? Управлението на болницата не изпълнило глупавото искание на Стрѣзова; а постѣпило въ случая съгласно наредбитѣ и законитѣ на страната. Чуйте, Плѣвенски граждани, да доде единъ Стрѣзовъ и безъ ваше знание да взима дѣщеритѣ ви, които му сж повѣрени да учи и въспитава, да ги праща на болницата на прѣгледъ, да ли тѣ сж честни, или безчестни? Това негова длъжностъ ли е? Това, вижда се, той е направилъ, като висши педагогъ! Ако се впуснемъ да разгледаме подробно дѣлата на негова милость: неговитѣ обноски въ училището, спрямо своитѣ колеги и ученичкитѣ, ний ще отидемъ много далечъ. Нѣ какво може да се каже за единъ човѣкъ, който като директоръ на Горне-Орѣховското училище, по-миналата година е билъ единъ ученикъ, отъ което ученика умрѣлъ? За този побой е даденъ подѣ съдъ и дѣлото още не е свършено. Какво може да се каже за г-на директора Стрѣзовъ, който цѣла година е каралъ слугитѣ да му вършатъ домашни работи и да гледатъ кой учителъ, или учителка закъснява, да шпиониратъ, а глухъ и нѣмъ е билъ когато една учителка (името ѝ замълчаваме) е затворила ученичкитѣ въ класа прѣзъ работното врѣме и е отишла на приказки, може би, при нѣкоя своя приятелка?

Какво ще кажете за човѣкъ, който, когато задължи ученичкитѣ да носѣтъ ония маймунски калпачета, е пѣдилъ отъ редоветѣ ония, които нѣмали калпачета? Хората не сж богати като него и не взиматъ повече отъ 4560 лева грѣшни български пари, да прави само глупости. Защо още въпросътъ съ ученичкитѣ не е разрѣшенъ?—Стига толкозъ. Други пакъ ще занимаемъ читателитѣ съ този особеннаго рода въспитателъ.

Като публицисти ний не можемъ да замълчимъ тѣзи работи. Ако г. директоръ Стрѣзовъ се счита за обиденъ нека ни даде въ съдъ. **Х.**

ОБЯВЛЕНИЯ.

ПЕЧАТНИЦАТА на Бр. Ст. Вояджиеви въ гр. Плѣвенъ се нуждае отъ единъ постояненъ словослагателъ

Желающия да яви работата ѝ заплатата си въ кѣсо врѣме.

ОБЯВЛЕНИЕ

Обявявамъ, че продавамъ единъ дворъ вътрѣ съ три кѣщи въ гр. Плѣвенъ П-й квар., едно лозе три декара въ Плѣвенскитѣ лозя „Бѣчвата“, една каца за пращина 4 казана, единъ батлакъ 60 ведра и една каца за зели. Жилающитѣ да пригледатъ и купятъ горния имотъ, могатъ да се отнесжтъ до мѣнь въ Плѣвенъ.

Димитръ Христовъ

ИЗВѢСТІЕ

Подписанитѣ, честь имаме да извѣстимъ на почитаемиѣ Госпожи и Госпожици, че отъ 12-й текущия месецъ отваряме работилница, за шиене на дамски и дѣтеки горни и долни дрѣхи въ новопостроения дюгенъ задъ Плѣвенската Телеграфо-пощенска станция.

Ще работимъ гарантирана и най износно.

Съ почитание:

Александра Иванова и Рахила Гетова

ОБЯВЛЕНИЕ

Подписаната честь имамъ да извѣсти на Г. г. интересующитѣ се, че продавамъ собствена $\frac{1}{3}$ частъ отъ единъ дуканъ находящъ се на улица Александровска подъ № 357 срѣщу паметника, при съсъди: Братия Караиванови и Пѣшо Пановъ. 2) Половинъ бостанъ при водѣницата на Караиванови. Желаящитѣ да ги купятъ, нека се явжтъ за споразумѣние до менъ.

гр. Плѣвенъ, 19 Юний 1898 г.

Съ почитание:

Парашкева Ив. Крачунова

Отдѣление за Класната Лотария при

Търговската банка, София.

ПОДКОЛЕКТОРИ

които, по много износни условия желаятъ да се занимаватъ съ прѣпродаването на лозове отъ гарантираната отъ Българското княжество

КЛАСНА ЛОТАРИЯ

на гр. София, да се отнесжтъ до

ТЪРГОВСКАТА БАНКА ВЪ СОФИЯ.

ОБЯВЛЕНИЯ ОТЪ СЖДЕВНИТѢ ПРИСТАВИ.

№ 6886

Въ допълнение на обявлението ми № 4292, отъ 28 Априлий 1898 г., обнародвано въ мѣстния вѣстникъ „Бдители“, въ послѣдний брой 48-й, — извѣствамъ, че 31 день слѣдъ двукратното обнародване настоящето въ „мѣстния вѣстникъ“ ще продавамъ втори пакъ имота, указанъ въ горното ми обявление.

Наддаването ще почне отъ цѣната, която даде първий купувачъ.

гр. Плѣвенъ, 8 Августъ 1898 г. Дѣло № 793/97 г.

Сждеб. Приставъ: Ив. А. Гърковъ 2—171—2

№ 7885

Извѣствамъ че 31 день отъ денѣтъ на послѣдното двукратно публикуване настоящето въ „мѣстния вѣстникъ“ ще се продаватъ на публиченъ търгъ въ канцелярията ми въ гр. Плѣвенъ слѣдующи недвижими имоти находящи се въ Първото земеделско а именно:

1) Кѣща (борделъ) въ с. Пърдимъ, при черквата съ дворъ 2 декара, оцѣнена 60 лева; 2) Ливада 5 декара, оцѣнена 25 лева; 3) Лозе 3 декара оцѣнено 30 лева; и 4) Нива отъ 7 декара, оцѣнена за 20 л.

Горнитѣ имоти принадлежатъ на Печо Г. Чопановъ отъ с. Пърдимъ не сж заложени, продаватъ се по взисканието на Младенъ Ат. Стаменовъ отъ гр. Никополъ за 430 л. лихвитѣ и разноснитѣ по изпълнителния листъ № 2357 на първи Никополскій Мир. Сѣдия. Наддаването ще почне отъ първоначалната цѣна. Разгледанието книжата и наддаването може да става всѣки присѣственъ день въ канцелярията ми.

гр. Плѣвенъ 8 Августъ 1898 год.

Дѣло № 285/98 год.

2—171—2

Сждеб. Приставъ: Ив. А. Гърковъ

№ 9877

Извѣствамъ че 31 день отъ послѣдното двукратно публикуване настоящето въ мѣстния Вѣстникъ ще се продава на публиченъ търгъ въ канцелярията ми въ гр. Плѣвенъ слѣдующитѣ недвижими имоти находящи се въ Дисевишкото землище а именно:

1) Нива—Ливада, въ мѣстността „Милень кладенецъ“, 80 декара, оцѣнена за 800 лева. 2) Ливада, въ мѣстността „дѣбнишката бара“, 35 декара, оцѣнена за 200 лева.

Горнитѣ имоти принадлежатъ на Ермия Гешовъ отъ с. Дисевица и сж ипотекирани на Българската народна Банка за 1000 лева продаватъ се по взисканието на Маринъ Николовъ, отъ гр. Плѣвенъ за 685 лева и 50. ст. лихвитѣ и разноснитѣ по изпълнителния листъ № 236 на Плѣвенскій Окол. Мир Сѣдия.

Наддаването ще почне отъ първоначалната оцѣнка на горѣ отъ ипотечната имъ цѣна.

Разгледанието книжата и наддаването може да става всѣки присѣственъ день въ канцелярията ми.

гр. Плѣвенъ, 10 Септември 1898 год.

Дѣло № 1282/97 год.

п. Сждеб. Приставъ: К. Пунджевъ 1—173—2

№ 3505

Извѣствамъ че 31 день отъ денѣтъ на послѣдното двукратно публикуване настоящето въ мѣстния Вѣстникъ ще се продава на публиченъ търгъ въ канцелярията ми въ гр. Плѣвенъ слѣдующий недвижимъ имотъ а именно:

1) Лозе въ Плѣвенското землище въ мѣстността „Чаира“ отъ 2 декара и 6 ара оцѣнено за 90 лева.

Горний имотъ принадлежи на Димитръ Илиевъ отъ гр. Плѣвенъ не е заложенъ продава се по взисканието на Хазната за 81 левъ и 90 ст. лихвитѣ и разноснитѣ по изпълнителния листъ № 1496 на Плѣвенскій Градскій Мировий Сѣдия.

Наддаването ще почне отъ първоначалната цѣна на горѣ.

Разгледанието книжата и наддаването може да става всѣки присѣственъ день въ канцелярията ми.

гр. Плѣвенъ 21/у 1898 год. Дѣло № 1561/97

Сждеб. Приставъ: Ив. А. Гърковъ. 1—2

№ 4256

Извѣствамъ че 31 день отъ денѣтъ на послѣдното двукратно публикуване настоящето въ мѣстния вѣстникъ ще се продава на публиченъ търгъ въ канцелярията ми въ гр. Плѣвенъ слѣдующий недвижимъ имотъ находящи се въ Плѣвенското землище а именно:

1) Половина отъ едно лозе въ мѣстността „Текійскій Орманъ“ отъ около 4 декара и 9 ара оцѣнено за 60 лева.

Горний имотъ принадлежи на Гена Шкодрова отъ гр. Плѣвенъ не е заложенъ продава се по взисканието на Хазната за 58 л. и 34 ст. лихвитѣ и разноснитѣ по изпълнителния листъ № 2375 на Плѣвенскій Градскій Мировий Сѣдия.

Наддаването ще почне отъ първоначалната цѣна на горѣ.

Разгледанието книжата и наддаването може да става всѣки присѣственъ день въ канцелярията ми.

гр. Плѣвенъ 18/VI 1898 г. Дѣло № 1004/97 г.

Сждеб. Приставъ: Ив. А. Гърковъ. 1—2

№ 3506

Извѣствамъ че 31 день отъ денѣтъ на послѣдното двукратно публикуване настоящето въ мѣстния Вѣстникъ ще се продава на публиченъ търгъ въ канцелярията ми въ гр. Плѣвенъ слѣдующий недвижимъ имотъ а именно:

1) Два декара отъ едно лозе, състояще отъ 5 декара, Плѣвенското землище, мѣстността „Аладжи чорма“ оцѣнено за 60 лева.

Горний имотъ принадлежи на Цвѣтанъ Ат. Саджека отъ гр. Плѣвенъ не е заложенъ продава се по взисканието на Хазната за 52 лева и 65 ст. и разноснитѣ по изпълнителния листъ № 1473 на Плѣвенскій гр. Мировий Сѣдия.

Наддаването ще почне отъ първоначалната цѣна на горѣ.

Разгледанието книжата и наддаването може да става всѣки присѣственъ день въ канцелярията ми.

гр. Плѣвенъ, 21 Май 1898 г. Дѣло № 1555/97 г.

Сждеб. Приставъ: Ив. А. Гърковъ. 1—2

ПЕЧАТНИЦАТА

на

БР. СТ. БОЯДЖИЕВИ

въ гр. Плѣвенъ.

Извѣства, че приема да отпечата всѣ какви видове книжа съ цѣни най износни.

Печатница на Бр. Ст. Вояджиеви—Плѣвенъ